

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/20/2018
Identifikačné číslo spisu:	7714216240
Dátum vydania rozhodnutia:	23.04.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7714216240.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu W., t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby - Leopoldov, Gucmanova 670/19, zastúpeného JUDr. Jozefom Sabóom, advokátom so sídlom v Sečovciach, Obchodná 187/6, proti žalovanému Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby, so sídlom v Ilave, Mierové námestie 1, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 21 C 256/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. júna 2017 sp. zn. 6 Co 455/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 16. mája 2016 č. k. 21 C 256/2015-117 žalobu zamietol. Zároveň žalovanému nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca je osobou vo výkone trestu odňatia slobody a v tejto pozícii sú jeho základné práva a slobody obmedzené ústavou garantovaným spôsobom. Konštatoval, že samotným vykonaním prehliadky cely a skrinky, kde mal žalobca uložené osobné veci, príslušníkmi Zboru väzenskej a justičnej stráže nemohlo dôjsť k zásahu do jeho osobnostných práv a už vôbec nie k nemajetkovej ujme. Zásahom, k tomu spôsobilým, by mohla byť skutočnosť, že v rámci uvedenej prehliadky by zamestnanci väzenského zariadenia nazreli a prečítali, prípadne vyhotovili fotokópie dokumentov pre žalobcu dôverných, konkrétne dokumentov týkajúcich sa jeho obhajoby v ďalších trestných konaniach, ktoré sa proti nemu vedú. Túto skutočnosť sa žalobcovi preukázať nepodarilo, nebola potvrdená svedeckými výpoveďami ani listinnými dôkazmi.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. júna 2017 sp. zn. 6 Co 455/2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení odvolací súd detailne popísal predpoklady vzniku zodpovednosti za zásah do osobnostných práv fyzickej osoby. Stotožnil sa s odôvodnením súdu prvej inštancie a dodal, že je v kompetencii žalovaného, aké postupy zvolí pri

konkrétnej činnosti a v závislosti od okolností daného prípadu vyhodnotí situáciu z dôvodu potencionálneho rizika pre personál. Poukázal na to, že žalobca bol odsúdený na doživotný trest odňatia slobody a umiestnený do diferenciálnej podskupiny D1, kde sú zaradení odsúdení, ktorí sa dopustili najzávažnejších násilných trestných činov. Prehliadka bola zameraná na zachytenie predmetov, ktorými by sa mohla ohroziť bezpečnosť osôb a majetku, prípadne, ktoré by mohli byť zneužívané na útek. Odvolací súd napokon skonštatoval, že k porušeniu osobnostných práv žalobcu konaním žalovaného nedošlo. Vzhľadom na prejednanú zásadu žalobca nepredložil dôkazy o konkrétnych následných reakciách vyvolaných zásahom vo sfére osobnostných práv, a to práva na súkromie a práva na obhajobu. Negatívne dopady zásahu síce tvrdil, na preukázanie svojich tvrdení však nepredložil žiadne dôkazy, čím si nesplnil dôkaznú povinnosť.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil ustanovením § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že oprávnenie dovolateľa byť osobne prítomný pri prehliadke jeho majetku vyplýva z Odporúčania Výboru ministrov o Európskych väzenských pravidlách. Namietal tvrdenie odvolacieho súdu, že je v kompetencii preventívno-bezpečnostnej služby ústavu, akú formu prehliadky si zvolí, keďže je to v rozpore so zásadou legality a povinnosťami vyplývajúcimi z čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Právomoc orgánu verejnej moci je vymedzená ústavou a zákonom, nie želaniami osôb, ktoré ju v mene orgánu vykonávajú. Dovolateľ ďalej uviedol, že je z povahy veci zrejmé, že prehliadku jeho osobných vecí bolo možné vykonať miernejšími prostriedkami, a teda došlo k porušeniu zásady proporcionality. Napokon poznamenal, že zjavne arbitrárne, svojvoľné, nelogické a nedostatočné odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inštancií nenaplnili požiadavky spravodlivého procesu. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudky nižších inštancií a vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) pred tým, než by pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti dovolania a než by sa napadnutým rozhodnutím zaoberal z hľadiska jeho vecnej správnosti, skúmal najskôr, či dovolanie bolo podané v zákonom určenej lehote, pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobcu bolo podané oneskorene.

5. Podľa § 427 ods. 1 C.s.p. dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

6. Podľa § 427 ods. 2 C.s.p. dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

7. Podľa § 121 ods. 2 C.s.p. do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty.

8. Podľa § 121 ods. 3 C.s.p. lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty; ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca.

9. Podľa § 121 ods. 4 C.s.p. ak koniec lehoty prípadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

10. V preskúmvanej veci je z obsahu súdneho spisu zrejmé, že dovolaním napadnuté rozhodnutie, t. j. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 27. júna 2017 č. k. 6 Co 455/2016-154, bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu ako oprávneného subjektu na podanie dovolania dňa 7. augusta 2017. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade nebolo vydané opravné uznesenie a nepripadá do úvahy použitie ustanovenia § 427 ods. 1 (veta druhá) C.s.p., pripadol koniec dvojmesačnej lehoty na podanie dovolania počítanej od doručenia napadnutého rozhodnutia dovolateľovi na 7. októbra 2017. Nakoľko koniec

lehoty pripadol na deň pracovného pokoja (sobota), podľa § 121 ods. 4 C.s.p. bolo potrebné považovať za posledný deň lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň, a teda lehota na podanie dovolania uplynula polnocou dňa 9. októbra 2017. Dovolanie žalobcu z 23. októbra 2017 však bolo podané prostredníctvom poštovej prepravy až 25. októbra 2017 (súdu prvej inštancie doručené 26. októbra 2017), teda zjavne po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty.

11. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. a/ C.s.p. odmietol ako oneskorene podané. Pritom, riadiac sa právnou úpravu dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

12. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

13. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.